

Δεν επιτρεπουμε τη δολοφονια του Alfredo Cospito, σε απεργια πεινας απο τις 20 οκτωβρη *Καλεσμα σε διεθνη κινητοποιηση*

Στις 20 Οκτωβρίου, ο αναρχικός Alfredo Cospito, κατά τη διάρκεια μιας ακρόασης στο Εποπτικό Δικαστήριο του Σάσσαρι, προσπάθησε να διαβάσει μια αρθρωμένη δήλωση, με την οποία επρόκειτο να ανακοινώσει ότι ξεκινά απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς των φυλακών 41 bis, στο οποίο υπόκειται, και κατά της εχθρικής ποινής της ισόβιας κάθειρξης. Μια μάχη που ο Alfredo δεν σκοπεύει να τερματίσει, μέχρι ακόμα και τον ίδιο του το θάνατο. Ο σύντροφος, ο οποίος βρίσκεται στο 41 bis από την περασμένη 5η Μαΐου, με διάταγμα που υπέγραψε η τότε Υπουργός Δικαιοσύνης Marta Cartabia, κρατείται πλέον στη φυλακή Μπανκάλι στη Σαρδηνία.

Ο Alfredo Cospito είναι ένας αναρχικός που υπήρξε πάντα στην πρώτη γραμμή των αγώνων, δεν υπήρξε ποτέ διατεθειμένος να συμβιβαστεί ή να τα παρατήσει. Είναι ένας σύντροφος που αγωνίζεται από τα τέλη της δεκαετίας του 1980, περίοδο κατά την οποία φυλακίστηκε ως ολικός αντιρρησίας συνείδησης (για την άρνησή του να υπηρετήσει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία), και ο οποίος, μετά τη σύλληψή του το 2012, στη δίκη που ακολούθησε, ανέλαβε την ευθύνη για τον πυροβολισμό του στελέχους της Ansaldo Nucleare, Roberto Adinolfi, μια πράξη που πραγματοποιήθηκε από τον Πυρήνα “Nucleo Olga” της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (FAI-FRI) και συνέβη στις 7 Μαΐου του ίδιου έτους στη Γένοβα.

Ο Alfredo ήταν πάντα ενεργός για την υπεράσπιση των συντρόφων που επλήγησαν από την καταστολή, σε κάθε γωνιά του κόσμου. Ο αγώνας του αφορά αντικειμενικά όλους/ες τους/ις κρατούμενους/ες, μεταξύ των οποίων θυμόμαστε ιδιαίτερα τους/ην τρεις αγωνιστές/τρια των Ερυθρών Ταξιαρχιών για την οικοδόμηση του Μαχητικού Κομμουνιστικού Κόμματος εγκλωβισμένους/η για περισσότερα από 17 χρόνια στο 41 bis (Nadia Lioce, Roberto Morandi, Marco Mezzasalma). Το 2009, η συντρόφισσα Diana Blefari, από την ίδια οργάνωση, αυτοκτόνησε, αφού έζησε σε αυτό το σκληρό καθεστώς των φυλακών.

Ο Alfredo βρισκόταν αδιάκοπα στη φυλακή για 10 χρόνια, τα οποία πέρασε σε τμήματα Υψίστης Ασφαλείας μέχρι τη μεταφορά του στο 41 bis. Το 2016 ενεπλάκη στην επιχείρηση “Scripta Manent”, κατηγορούμενος για ανατρεπτική συνεργασία με σκοπό την τρομοκρατία και πολλαπλές εκρηκτικές επιθέσεις. Μετά από απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου τον Ιούλιο του τρέχοντος έτους, η κατηγορία για τον Alfredo και την Anna Beniamino επαναδιατυπώθηκε με τον όρο «πολιτική σφαγή», δηλαδή τη μοναδική ποινή που σημαίνει ισόβια φυλάκιση. Το ιταλικό κράτος, που πάντα προστάτευε τους φασίστες μαζικούς δολοφόνους, τώρα θέλει να καταδικάσει δύο αναρχικό/ή για σφαγή σε μια επίθεση που δεν προκάλεσε ούτε θύματα ούτε τραυματισμούς.

Ο Alfredo συνεισφέρει για πολλά χρόνια με άρθρα, εκδοτικά έργα και προτάσεις στη διεθνή αναρχική συζήτηση. Για το λόγο αυτό, έχει λογοκριθεί πολλές φορές και του έχει απαγορευτεί η επικοινωνία με τον έξω κόσμο, καταδικάστηκε για τη δημοσίευση του επαναστατικού αναρχικού φύλλου “KNO3” και της τελευταίας έκδοσης του “Croce Nera Anarchica” (“Αναρχικός Μαύρος Σταυρός”), ενώ βρίσκεται υπό έρευνα για την έκδοση της αναρχικής εφημερίδας “Vetriolo”. Μετά από αυτά τα μέτρα, επιβλήθηκε στον Alfredo το 41 bis τον Μάιο και στη συνέχεια μεταφέρθηκε, από τη φυλακή του Τέρνι, στη φυλακή Μπανκάλι στο Σάσσαρι. Αυτό τον εμποδίζει από οποιαδήποτε επαφή με τον έξω κόσμο. Το 41 bis χρησιμεύει στην πλήρη απομόνωση του κρατούμενου από τον έξω κόσμο.

Το μέτρο επιβάλλεται για τέσσερα χρόνια, αλλά στην πραγματικότητα ο μόνος τρόπος για να βγει κανείς είναι η δήλωση μετανόιας και η συνεργασία με τις δυνάμεις καταστολής. Με άλλα λόγια, το

41 bis είναι βασανιστήριο, καθώς έχει σχεδιαστεί για να προκαλέσει ταλαιπωρία με σκοπό την εκβιαστική απόσπαση ομολογιών ή δηλώσεων.

Αυτό το καθεστώς φυλακής συνεπάγεται μια ώρα επίσκεψης το μήνα με γυάλινο διαχωριστικό, υπό ηλεκτρονική επιτήρηση, με ηχογράφηση και καταγραφή σε βίντεο. Μόνο εάν τα μέλη της οικογένειας δεν έχουν τη δυνατότητα να πάνε στο επισκεπτήριο, επιτρέπεται ένα μηνιαίο τηλεφώνημα διάρκειας 10 λεπτών εναλλακτικά της επίσκεψης στη φυλακή, αλλά για να γίνει αυτό, το μέλος της οικογένειας του κρατούμενου πρέπει να πάει σε αστυνομικό τμήμα ή μέσα σε κάποια φυλακή. Επιπλέον, υπάρχει μόνο μία ώρα συνεύρεσης και κοινωνικοποίησης εντός του τμήματος της φυλακής, η οποία λαμβάνει χώρο σε ομάδες που αποτελούνται από τουλάχιστον δύο έως το πολύ τέσσερις κρατούμενους: ο διαχωρισμός σε αυτές τις ομάδες αποφασίζεται απευθείας από τα γραφεία των γραφειοκρατών στη Ρώμη και ισχύει για αρκετούς μήνες.

Το 41 bis είναι ένα καθεστώς εξόντωσης στη φυλακή, έχει σχεδιαστεί για να προκαλεί σωματική και ψυχική βλάβη μέσω της τεχνικής της αισθητηριακής στέρησης: Είναι μια πολιτική και κοινωνική θανατική ποινή που έχει σχεδιαστεί για να σπάσει κάθε μορφή επαφής με τον έξω κόσμο. Η αντιμετώπιση του Alfredo μας θυμίζει τα λόγια που αποδίδονται στον Μπενίτο Μουσολίνι μιλώντας για τον Γκράτσι: «Αυτός ο εγκέφαλος πρέπει να εμποδίζεται από το να λειτουργεί για είκοσι χρόνια».

Ένα παράδειγμα της μαύρης τρύπας, στην οποία καταλήγει κάποιος μόλις εισέλθει στο 41 bis, είναι ακριβώς αυτό που συνέβη στις 20 Οκτωβρίου κατά τη διάρκεια της ακρόασης στο Εποπτικό Δικαστήριο του Σάσσαρι. Σε αυτή την ακρόαση, ο αλληλέγγυος κόσμος δεν επετράπη να εισέλθει στην αίθουσα του δικαστηρίου, ο σύντροφος συνδέθηκε μέσω τηλεδιάσκεψης από τη φυλακή, όπως ορίζουν οι κανόνες του 41 bis, και όταν προσπάθησε να διαβάσει τη δήλωσή του, η φωνή του αφαιρέθηκε με το πάτημα ενός κουμπιού. Η δήλωση παραμένει λογοκριμένη από τους δικαστές: Αν οι δικηγόροι τη δημοσίευαν, θα κινδύνευαν με βαριές ποινικές ευθύνες.

Η ιστορία του συντρόφου Alfredo Cospito είναι επιφορτισμένη με ένα όλο και πιο σκοτεινό κατασταλτικό κλίμα στη χώρα. Εκτός του αναρχικού κινήματος, γινόμαστε επίσης μάρτυρες της ολοένα και πιο καταπιεστικής καταστολής εναντίον εργαζομένων, φοιτητών και κοινωνικών κινημάτων. Επιτρέψτε μας ν' αναφέρουμε την πιο χαρακτηριστική περίπτωση: Αυτό το καλοκαίρι, η εισαγγελία στην Πιατσέντσα (Πλακεντία) άνοιξε έρευνα εναντίον συνδικαλιστών κατηγορώντας τους για «εκβιασμό» επειδή απαιτούσαν, μέσω ενός «ριζοσπαστικού» αγώνα (πικετοφορίες και οδοφράγματα), αυξήσεις μισθών από τα αφεντικά.

Θέλουμε να γίνει κατανοητό ακόμη και στο εξωτερικό ότι η κατασταλτική παρακμή που υιοθετεί το ιταλικό κράτος επηρεάζει το καθένα προσωπικά, αφού ένα τέτοιου μεγέθους προηγούμενο στην καρδιά της Ευρώπης θα μπορούσε να αποτελέσει προάγγελο περαιτέρω κατασταλτικών βημάτων και σε άλλα γεωγραφικά πλάτη. Όλα αυτά συμβαίνουν, ενώ η κοινωνική κρίση και η διεθνής στρατιωτική κρίση χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Γνωρίζουμε ότι αυτά είναι τα ιδανικά πλαίσια για τις κυβερνήσεις να εφαρμόσουν αυταρχικές στροφές. Έχουμε μερικές εβδομάδες για να σώσουμε τη ζωή του Alfredo Cospito, για να αποτρέψουμε τη δολοφονία του, αλλά κυρίως για να δώσουμε ένα σήμα αντεπίθεσης σε αυτό που συμβαίνει. Το κράτος είναι υπεύθυνο για τη ζωή και την υγεία του συντρόφου μας. Ας κινητοποιηθούμε σε όλο τον κόσμο, ας πιέσουμε το ιταλικό κράτος για να απελευθερωθεί ο Alfredo από το 41 bis.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι
25 Οκτώβριος 2022